

ת"פ 27574/10/12 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רחובות נגד י

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 27574-10-12 מדינת ישראל נ' י
בפני כבוד השופט מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רחובות באמצעות ב"כ עוה"ד מורן
ישראל

המאשימה

נגד

ד יבאמצעות ב"כ עוה"ד שי אורן ודביר מנוס

הנאשם

הכרעת דין

כתב-האישום מייחס לנאשם עבירות של הפרת הוראה חוקית (שתי עבירות) לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ופגיעה במזיד בפרטיות (שתי עבירות) לפי סעיפים 2 (1) + 5 לחוק הגנת הפרטיות התשמ"א - 1981.

בתאריך 21.5.12 ניתנה החלטת בית-המשפט במסגרת ה"ט 39880-05-12, שלפיה חייב היה הנאשם להתרחק מהמבקשת (המתלוננת), מביתה, ממוסדות החינוך בהם מתחנכים ילדיה, למרחק שלא יפחת מ - 500 מטר.

נטען, כי בתאריך 30.5.12 הלך הנאשם אחר המתלוננת, בלש והתחקה אחריה, מבית-הספר אל ביתה ולגן הילדים בו שוהה בנם הקטין וקרא לעבר הילדים, כמפורט בכתב-האישום.

נטען, כי בהמשך נכנסה המתלוננת אל משרד הרווחה והנאשם המשיך, בלש והתחקה אחריה בכך שנכנס אחריה למשרד הרווחה.

הנאשם מסר תגובה לאישום במסגרתה טען, כי לא עקב אחרי איש כמתואר בכתב-האישום.

לדבריו, הוא "לא הלך לכיוון ביתה ו/או מקומות לימודיהם של הילדים באופן מכוון. כך גם לגבי משרד הרווחה. הוא טוען

שלא נכנס למשרד הרווחה. הנאשם טוען שהסתובב בגן יבנה, הוא גר בגן יבנה ואם הוא בבוקר יוצא והולך לעשות קניות במרכז והגברת שלא גרה במרכז אלא במקום אחר, הוא לא יכול לדעת ולצפות שהיא תהיה שם (פרוטוקול יום 29.2.16).

בנוסף, נוכח חוות הדעת הפסיכיאטריות שהוגשו, ניהל הנאשם את הגנתו גם ביחס לטענת אי כשרות מבחינה נפשית בעת ביצוע המעשים.

בתגובתו בעת ניהול ההוכחות, צמצם הנאשם את חזית המריבה לשאלת הכשרות הנפשית בעת ביצוע המעשים: "כפי שציינתי המחלוקת אינה מחלוקת עובדתית לעניין ביצוע המעשים אלא לעניין אחריותו הפלילית של הנאשם בעת ביצוע העבירות".

בסיכומיו (עמוד 33 שורה 15), הוסיף ב"כ הנאשם טענה, כי אין ראייה שלפיה הנאשם היה מודע לקיומו של הצו.

מעבר לנדרש, במסגרת פרשת התביעה הוגשו הראיות הבאות:

בתאריך 21.5.12 הוצא נגד הנאשם צו הגנה (ה"ט 12-05-39880) (ת/6).

עיון בפרוטוקול הדיון מלמד, כי הצו הוצא נוכח בקשה להארכה של צו קודם, והוא הוצא שלא בנוכחות הנאשם, אלא במעמד צד אחד.

עוד נרשם בצו: "המבקשת תמסור החלטה זו למשיב באמצעות משטרת ישראל".

אזכיר כי החוק למניעת אלימות במשפחה, תשנ"א - 1991 קובע בסעיף 4 את תוקפו של צו במעמד צד אחד לשבעה ימים.

הפרת הצו הנטענת והעבירה שנלוותה לה בוצעה בתאריך 30.5.12, ולכאורה יכול היה הנאשם לטעון, כי מאשימה לא הוכיחה את מודעותו לצו.

בהחלט יתכן, שבמסגרת התיק (ה"ט 12-05-39880) הגיש הנאשם מסמכים המלמדים על מודעותו לצו, אך ראוי היה כי המאשימה תגישם לבית-המשפט.

אמנם בתאריך 13.6.12 נערך דיון במעמד הצדדים, והוצא צו הדדי, אך היה זה לאחר ביצוע המעשים המתוארים

באישום.

מכל מקום עניין זה לא נטען בפניי בפה מלא (הטענה עלתה רק בסיכומי ב"כ הנאשם), וכאמור חזית המריבה סבה על הכשרות הנפשית.

אפשר, שהדבר נעוץ בהודעתו של הנאשם (1/ת) עמוד 2 שורה 23 - 24: "ש: האם אתה מודע לצו שיש נגדך ? ת: כן. איפה הייתה בשעה 13:30 ב - 30.5.12 ? ת: מדבר עם מישהי".

למרות אי הבהירות ברישום (שאלה או תשובה) - הצדדים לא הבהירו למה מתייחסת המילה "כן".

מכל מקום הנאשם לא העיד להגנתו ולא העניק הסבר בעניין זה. ועל כן המסקנה רובצת לפתחו.

הוגשו, בהסכמה, שתי הודעות של המתלוננת (ת/2 + ת/3) ובהן פירטה את מעשיו של הנאשם, כמתואר בכתב-האישום.

הוגשו ראיות מחזקות (ת/4 + ת/5).

על כן, אני קובע, כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב-האישום.

עתה לחזית המריבה האמתית: האם הנאשם היה כשיר מבחינה נפשית בעת שביצע את המעשים המתוארים בכתב-האישום ?

מטעם המאשימה העידה **ד"ר אלה קפלן**, אשר מסרה את חוות הדעת.

בהתאם לחוות דעתה ועדותה, התשובה לשאלה שבמחלוקת חיובית, כלומר הנאשם ביצע את המעשים המתוארים תחת כשרות נפשית, והיא נמקה את הבסיס למסקנתה.

מטעם הנאשם העיד **ד"ר אלון אשמן**, אשר מסר חוות דעת, שלפיה הנאשם לא היה כשיר מבחינה נפשית.

לאחר ששמעתי את עדויות המומחים, עיינתי בחומרים שהוגשו, אני מקבל את חוות דעתה של ד"ר אלה קפלן ("להערכתנו הוא היה אחראי למעשיו" - עמוד 19 שורה 5) וקובע כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לה בכשרות נפשית, מהנימוקים הבאים:

ראשית, הנאשם מסר גרסה בתאריך 13.6.12 (ת/1) ועיון בה מלמד, כי מדובר בגרסה עניינית, מכחישה, הוא משיב לעניין, מוסר "אליבי" (שורה 31 והלאה) וכיו"ב.

יש בגרסתו זו ראייה המחזקת את מסקנת ד"ר קפלן.

למרבה הצער, הן ד"ר אלון אשמן (עמוד 27 שורה 19) והן ד"ר אלה קפלן (עמוד 21 שורה 17) לא נחשפו להודעתו של הנאשם.

ואולם, הודעת הנאשם היא ראייה טובה, יחסית "בזמן אמת", המלמדת מתוכה על מצבו הנפשי הכשיר של הנאשם.

שנית, מסמך ת/7 מתאריך 16.5.12 מלמד, כי הנאשם הגיע לבית החולים עקב תאונת עבודה ובמסגרת זו הוא לא אובחן כחולה סכיזופרניה.

אני מקבל את עדותה של ד"ר אלה קפלן, כי אילו היו כך פני הדברים, העניין היה בולט לעין ומחייב הזמנת פסיכיאטר (עמוד 18 שורה 5).

יתירה מכך, אילו היה במצב פסיכוי חריף, הדבר היה פוגע בעבודתו ובתפקודו הסבירים (עמוד 23 שורה 6).

שלישית, מסמך ת/6 מאת ד"ר טלמון מתאריך 28.9.12, פסיכיאטר מומחה, אשר בדק את הנאשם, לא אבחן כל שאלה ביחס למצבו הנפשי הנוגעת לפסיכודה.

אני מקבל את עדותה של ד"ר אלה קפלן שנתון זה מלמד על מצבו בדיעבד (עמוד 18 שורה 5 + עמוד 19 שורות 30 - 31). וכן: "לדעתי קשה לפספס דכאון פסיכוי..."(עמוד 20 שורה 9).

מסמך זה לא היה בפניו של ד"ר אלון אשמן - הוא לא נחשף למסמך זה (עמוד 26 שורה 27, 31). הוא אישר כי אילו הנאשם היה במצב פסיכוי בולט, הרי שד"ר טלמון היה מאתר זאת (עמוד 27 שורה 5).

רביעית, הנאשם לא העיד להגנתו, לא ניתן היה להתרשם ממנו, הוא לא יכול היה לאשר או לשלול טענות עובדתיות שונות. נתון זה עומד לחובת גרסתו בדבר היעדר כשרות נפשית.

חמישית, ד"ר אלון אשמן בחוות דעתו תיאר "גל דכאוני" (עמוד 25 שורה 21) אך לא יכול היה לקבוע או להעריך, מתי אותו "גל דכאוני, הפך להיות פסיכוי באופן ששולל ממנו כשרות נפשית.

שישית, תעודה רפואית ת/8 מלמדת על אשפוז פסיכיאטרי "בקבלתו למחלקתנו היה במצב דכאוני פסיכוטי, בל אי שקל פסיכומוטורי, בכי בלתי פוסק...". ואולם, מדובר במסמך מתאריך 29.10.12.

אני מקבל את עדותה של ד"ר אלה קפלן, שאין בכך ראייה אמיתית, מעבר ל"תאורטית" שחצי שנה קודם לכן הנאשם היה פסיכוטי (עמוד 18 שורה 12).

שביעית, בנסיבות אלה, אני מקבל את מסקנתה של ד"ר אלה קפלן ש"הסיכוי תמיד יכול להיות אבל קלוש. אולי 5%. יש 5% סיכוי שהוא כן היה" (עמוד 18 שורה 29). אין סיכוי תיאורטי זה בגדר "ספר סביר".

שמינית, ד"ר אלה קפלן קיבלה את גרסתו של הנאשם, במסגרת זו מסר פרטים בעלי תכנים הגיוניים אודות האירוע, הודה בעובדות שונות והסתייג מאחרות. אפנה לגרסה המצויה בתוך חוות דעתה.

תשיעית, חולי נפש, כשלעצמו, אינו מקים סייג מפני אחריות פלילית.

סעיף 34 ח' לחוק העונשין התשל"ז - 1977 מחייב קיומו של חולי נפש, שפגע ברוחו והוביל לחוסר יכולת של **ממש** להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שמעשהו.

בהחלט ניתן לקבל את הטענה, כי הנאשם חלה במחלה פסיכוטית כלשהי, והיא לא נחתה עליו כרעם ביום בהיר ביום המקרה, אלא החלה "לדגור" ולהתפתח אצלו עוד קודם לכן.

אולם, המחלה לא הגיעה לרמת ה"שכלול" וה"עוצמה" עד כדי כך שניתן לומר, כי נוכח אותה מחלה הוא היה חסר יכולת של ממש להבין את שהוא עושה או את הפסול במעשיו.

תוצאה:

לאור כל האמור, אני מרשיע את הנאשם בעבירות של הפרת הוראה חוקית (שתי עבירות) לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ופגיעה במזיד בפרטיות (שתי עבירות) לפי סעיפים 2 (1) + 5 לחוק הגנת הפרטיות התשמ"א - 1981.

ניתנה היום, כ"ב אלול תשע"ו, 25 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים